

ГЕРОЇ ПОВЕРНУЛИСЯ...

“НА ЩИТІ”

*Вічна слава Героям, які віддали
свої молоді життя за незалежність і
територіальну цілісність України*

*Низько схиляємо голови в
глибокій скорботі за
полеглими Героями*

Вічна пам'ять їхньому подвигу

Війна... Це страшне, жахливе слово визначає кожен день нашого життя вже третій рік поспіль... І кожен день – повідомлення про тяжкі бої наших вояків, їх мужність і жертовність задля України, задля її свободи і незалежності, задля майбутнього.

Я дивлюсь на світлини бійців,
Щирі посмішки, втомлені очі,
Сиві скроні та безліч рубців...
А мій розум сприймати не хоче:
Це не сон, не синдром маячні,
Ця війна не в далекій країні,
Не в Іраку чи десь там в Чечні,
А в вишневій моїй Україні.
Саме зараз її вояки

Схід країни від зла захищають,
Б`ються насмерть мої земляки,
Кров`ю землю святу поливають,
Щоб країна ввійшла в майбуття
Вільна, сильна, без чвар та війни.
Віддають найцінніше – життя,
України найкращі сини!

На жаль, у цій жорстокій, кровопролитній війні гинуть найкращі сини і доньки України – ті, хто мав би жити й будувати її майбутнє. Жертви в сьогоднішній війні – великі, непоправні втрати для всієї України. А численні повідомлення про загиблих рвуть душу й ранять серце кожного з нас.

Кожна епоха, кожне покоління має своїх героїв – тих, хто віддає своє життя заради ідеалів свободи, миру та безпеки інших.

Герої не вмирають – ми чуємо не раз....

Герої не вмирають, герої поміж нас,
Вони нас захищають, коли приходить час.
Герої не вмирають, вони завжди живуть.
У себе я питаю: чого так рано йдуть?
Чого так рано йдуть?

У час боротьби зі страшною рашистською навалою вони безстрашно стали на захист мирного життя, свободи й незалежності Української держави і кожного її мешканця. Україна втратила та продовжує втрачати справжніх своїх героїв. Їх імена, їхні подвиги, їх світла вічна пам'ять буде для нас символом віри в Перемогу над злом, над ненависним ворогом.

Кременецька обласна гуманітарно-педагогічна академія ім. Тараса Шевченка, наша спільна родина схиляє свої голови в глибокій скорботі за полеглими Героями. Найважче для педагогів – отримати гірку звістку про завершення життєвого шляху молодої людини – нашого випускника. Ще гірше – зустрічати автомобіль зі словами «На щиті», що повертає нашого героя з війни до рідної almatmater, до родини... Їхня дорога обірвалася раптово та занадто рано... Їм би ще жити та й жити...

Болить душа за мужніх Героїв, які віддають найцінніше – своє життя – за незалежність і свободу України. Наші герої відійшли у Вічність, але їхній подвиг назавжди залишиться в нашій пам'яті, в пам'яті наступних поколінь. Ми ніколи не забудемо їх відваги, мужності, вчинків справжніх чоловіків – захисників свого роду, своєї землі, своєї України.

Важко знайти слова втіхи, неможливо вгамувати гіркий біль втрати близьких нам людей. Тож нехай світлий, добрий спомин про полеглих захисників стане сильнішим за смерть і назавжди залишиться в пам'яті рідних, друзів, педагогів, усіх, хто їх знав, любив, шанував. Сумуємо, низько вклоняємось їхньому подвигу. Нехай душа кожного полеглого захисника знайде вічний спокій.

Назавжди прощаються з нашими найкращими випускниками рідні, близькі, знайомі, педагоги освітнього закладу, побратими і вся Україна... Вічна пам'ять і слава кожному нашому випускникові,

хто загинув, захищаючи Україну. Нехай прийме їх рідна земля, що так густо полита кров'ю та наповнена людським горем...

А для нас наші випускники-захисники назавжди залишаться в пам'яті й серцях такими, якими вони були: юними, сповненими життєвих сил, молодечої енергії, усміхненими, чесними, порядними, гідними, відповідальними, великими патріотами України.

Не передати словами горе батьків, що втратили своїх юних синів, свою надію, свою гордість і радість.

Кричала мама: Сину мій, синочку, повернись!

Не покидай, синочку мій, не помирай, не треба...

Але замовк весь світ, довкола стало глухо,

Лиш день і ніч, і зболена душа,

І чорна хустка, що закрила сонце й небо...

Як жити без тебе, сину, як ходити по цьому світі

І де знайти опору й сили, тепло та посмішку твою?

І з пам'яті не йди, не відпускаю!

Хоч там назавжди залишись.

Тебе нема, а я щодня чекаю.

Молю. Прошу. Благаю: Повернись...

Померла з ним, а серце досі б'ється...

Безмежна наша вдячність батькам і матерям, які втратили своїх синів – Героїв. Наші щирі співчуття в їхньому безмежному та вічному горі!

Я знаю... знаю, що слова безсилі,

Але так хочеться хоч якось допомогти

Тій матері, що плаче на могилі!

Яка від болю може з розуму зійти!

От тільки, як і чим допомогти? – Не знаю...

На жаль, я не спроможна на дива...
Але... я все тепло, що в серці маю,
Вкладаю у промовлені слова...
Хочеться міцно-міцно обійняти!
Хочеться витерти з очей гірку сльозу!
Але... так страшно щось не те сказати...
Мовчу... а хочеться кричати разом із нею!
Кричати так, аби здригнувся білий світ!
Бо біль її душі вже став моїм.
І лишиться в мені до кінця літ.
Але... так хочеться розрадити у горі,
Підтримати її, допомогти...
Ніби – і діло добре... й наміри прозорі...
Лиш тільки слів для утішання не знайти...

Як неймовірно важко, боляче нам прощатися з Героями, а в серці нерозривно переплітається біль зі страшенною люттю до ворога, який забирає життя та здоров'я українців, цвіт української нації, нищить міста і села.

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким наших полеглих у боях випускників.

З великою скорботою поділяємо Ваше горе і біль розлуки, підтримуємо в трагічну годину втрати найдорожчих – Ваших дітей.

Вічна слава захисникам України, які віддали життя за свою землю, свою державу. Вічна пам'ять їхньому подвигу.

БАХТІН Андрій Олександрович **(17.08.1987–14.03.2022)**

Андрій народився в сім'ї вчителів.

2004 року закінчив Гощанську школу та вступив на спеціальність Трудове навчання Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка, яку закінчив 2009 року.

Після здобуття освіти три роки працював учителем інформатики і креслення у рідній Гощанській школі.

До повномасштабного вторгнення Андрій любляв проводити час із донькою Софією. Разом вони підкорили Говерлу, їздили на риболовлю, та навіть у робочих поїздках батько і донечка були разом.

Однак, дізнавшись зі ЗМІ, що вторгнення таки почалось, Андрій Бахтін пішов у військкомат у місті Рівне. Ходив тричі, адже йому щоразу відмовляли.

Добровольцем Андрій потрапив до Національної гвардії України і служив на одному з режимних об'єктів за 15 кілометрів від своєї домівки. Він був солдатом, старшим стрільцем 1-го відділення стрілецького взводу з охорони об'єкту Національної гвардії України.

Армія РФ атакувала рівненську телевежу двома ракетами на 18-ий день повномасштабної війни, одна з них влучила та зруйнувала приміщення, де перебували військовослужбовці. В той день, 14 березня 2022 року, від ворожого обстрілу загинув 21 нацгвардієць, серед них і Андрій Бахтін.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

В Андрія залишилися батьки, брати, дружина, донька.

МИКУЛИЧ Андрій Вікторович **(23.12.1980–09.07.2022)**

Андрій був сиротою. Його мама померла дуже рано і малого онука забрала до себе бабуся, яка працювала вчителькою у Кременецькій школі №3. Саме вона виховала Андрія Людиною з великої літери. Знайомі згадують А. Микулича як дуже доброго, інтелігентного чоловіка. В юності займався санним спортом, він був просто закоханим у мотоцикли, захоплювався антикваріатом і розкопками.

Андрій закінчив Кременецьку загальноосвітню школу №3 і продовжив навчання у Кременецькому обласному комунальному педагогічному коледжі імені Т. Г. Шевченка, де у 2001 році здобув кваліфікацію бакалавра педагогічної освіти, вчителя фізичної культури, вчителя технічної праці. 2002 року в Переяслав-Хмельницькому державному педагогічному університеті імені Григорія Сковороди здобув кваліфікацію вчителя фізичної культури та валеології, організатора туристичної роботи, викладача фізичної культури у ВНЗ I-II рівнів акредитації, організатора освіти.

Працював водієм таксі. З початком війни служив стрільцем 3-го стрілецького відділення 3-го стрілецького взводу 4-ої стрілецької роти 2-го стрілецького батальйону військової частини А/0998.

Загинув 9 липня 2022 року внаслідок ракетного удару в районі населеного пункту Часів Яр на Донеччині.

Нагороджений орденом III ступеня «За мужність» (посмертно) за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі.

Залишилась дружина та дві доньки.

Поховали українського захисника біля мами на Туницькому цвинтарі у Кременці. Вічна пам'ять Герою!

ЯРЕМЧУК Андрій Олександрович **(11.12.1991–17.10.2023)**

Народився Андрій 11 грудня 1991 року, в час, коли Україна почала відновлюватися як суверенна держава. Виростав у селянській трудовій дружній родині в селі Якимівці Лановецької громади. Ще змалку хлопець зрозумів: треба наполегливо працювати, бути здоровим і сильним – тоді можна реалізувати свої задуми, стати незалежним від обставин і чиїхось впливів. Добре вчився в школі, мав друзів, з якими займався спортом – грали у футбол, волейбол, організовували змагання. Але найбільше любив спілкуватися й працювати зі своїм дідусем Григорієм, працелюбом, добрим, уважним, який розповідав йому про історичне минуле села, відомих людей, героїчні події в Україні. Дідусеві Андрій довіряв свої таємниці й шукав поради у вирішенні різних дитячих і юнацьких проблем. Любив природу та навколишній світ.

Після закінчення школи Андрій Яремчук навчався в Тернопільському вищому професійному училищі технологій та дизайну, яке закінчив 2011 року. Його вироби були представлені на виставці сільських умільців у місцевому Будинку культури. А надалі він – студент Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Тараса Шевченка. 2016 року отримав повну вищу освіту за спеціальністю Фізичне виховання і здобув кваліфікацію вчителя фізичної культури та біології.

Не зупиняючись на досягнутому, Андрій переїжджає за кордон і вступає до Французького іноземного легіону – військового підрозділу, створеного в 19 столітті ще за часів короля Луї Філіппа, відкритого для іноземців. Успішно пройшов усі перевірки, випробування й був зарахований до цього відомого в світі військового формування. За п'ять років – з листопада 2016-го по листопад 2021 р. – Андрій Яремчук успішно пройшов службу, засвоїв усі навички європейських військових стандартів,

готовність до спецоперацій у складних умовах сьогодення. Водночас він не поривав зв'язків із батьківщиною – спілкувався з родиною, друзями, стежив за подіями в Україні.

Познайомився з дівчиною Діаною з Чернігівщини, закохався і одружився з нею 12 лютого 2020 року, і молода пара вирушила у весільну подорож до Франції. А далі – знову розлука: Андрій продовжував службу в Французькому іноземному батальйоні. Молода ж дружина, вчителька історії за професією, проживала в Чернігівській області. Мрію молодого подружжя про спільне життя перекреслило широкомасштабне вторгнення ворога на територію України. Андрій хвилювався за дружину та її родину, які опинилися під тимчасовою окупацією. На початку березня він повернувся з Франції, вивіз Діану з окупованої території, і вони поселилися в Києві.

Сам Андрій Яремчук вступив у ряди захисників України, призначений командиром роти штурмового полку Національної поліції України «Сафарі», який брав участь у бойових діях на Київщині, здійснював спецоперації. Досвід, набутий у Франції, допомагав Андрієві (позивний – «Янкі») разом із воїнами суміжних підрозділів успішно знищувати ворога. Отримав нагороду – бойовий орден спецпризначення «Сафарі» НПУ. Згодом перейшов у підпорядкування ГУР МО України – був призначений командиром загону в спецпідрозділі «Артан». Бійці цього елітного підрозділу брали участь у складних і часто секретних операціях у Київській, Миколаївській областях, на Донеччині, о. Зміїному, на Чорному морі та в тилу ворога. Андрій Яремчук став одним із авторитетних командирів, який умів швидко приймати правильні рішення в складних ситуаціях, беріг побратимів. За це вороги вписали «Янкі» у свій список як «об'єкт №1», котрий необхідно знищити.

17 жовтня Андрій Яремчук загинув.

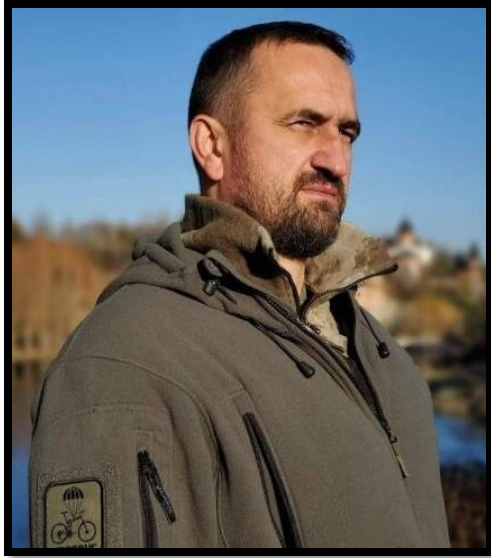
Довгою була дорога сумного кортежу «На щиті» з Андрієм Яремчуком до рідного села, бо заповів він себе похоронити, якщо загине, поруч з могилою діда. У Ланівцях сотні людей прийшли схилити коліна в пошані до мужнього захисника. «Він закладав фундамент нашої держави, – говорив у поминальному слові благочинний о. Ігор Шаринський, – яка творить свою новітню історію». Шлях до Якимовець, а від батьківської хати до місця вічного спочинку був устелений квітами. Розділити біль втрати з рідними приїхало триста бійців, які воювали з Андрієм: «Він був людиною з великої літери. Воїн-

Герой загинув у бою, до останнього виконуючи свій обов'язок, ціною власного життя зберіг своїх побратимів. Слава брату «Янкі!» – говорили бойові брати Андрія.

Посмертно Андрія Яремчука нагороджено медаллю «За бойові заслуги». Андрій – приклад мужності, вірності й несхитності. Він міг із сім'єю жити спокійно та заможного у Франції, але любов до Вітчизни, усвідомлена відповідальність за долю родини, держави, бажання змінити країну повели його на поле битви за Україну, її незалежність.

ВАСЮКОВ Володимир В'ячеславович **(01.03.1982–29.10.2022)**

Володимир народився у смт. Мізоч у багатодітній родині виховательки дитячого садочка та медбрата швидкої допомоги. Батьки виховували в своїх дітях порядність, працелюбність, відповідальність, повагу до старших. Володимир добре навчався в школі, 2002 року закінчив Кременецький педагогічний коледж, згодом здобув повну вищу освіту в Кременецькому обласному гуманітарно-педагогічному інституті ім. Тараса Шевченка на факультеті образотворчого мистецтва.

Володимир вивчав історію та культуру українського народу, любив природу рідної землі, багато подорожував. Певно, немає такого міста, де б він не побував під час своїх веломандрівок, і, мабуть, не було такого року, коли б його металевий товариш не кликав у мандри. Його шляхи вели від Чернігова та Батурина на південь, по території Східної України через Дніпро, Запоріжжя, Херсон, Миколаїв, Маріуполь, Генічеськ – до Чорного моря; від центральних областей – на захід України з заїздом до міста своїх студентських літ та зустрічей з найкращими друзями; були поїздки за кордон нашої країни. Кілометраж велоподорожей складав 800 – 1200 – 1700 км. Він умів бачити красу рідної землі в будь-яку пору року, а свої незабутні враження фіксував у численних світлинах і відеоматеріалах.

Коли почалася війна, Володя не міг не стати на захист Вітчизни. Спочатку він був у територіальній обороні на Київщині, згодом – на Донецькому напрямку. Загинув молодший сержант Володимир Васюков поблизу населеного пункту Торське Донецької області у кінці жовтня 2022 року. Поховали Героя на кладовищі в селищі Мізоч, на його малій Батьківщині. У Володимира залишилися батьки, брати і сестри, дружина та двоє синів.

Нехай земля йому буде пухом. Слава і вічна пам'ять Герою, захиснику України.

МОРĐАС Володимир Васильович **(29.10.1981–24.05.2022)**

Мордас Володимир Васильович народився 29 жовтня у селі Башарівка Радивилівського району Рівненської області. Провів дитячі та шкільні роки у м. Радивиліві, де навчався у Радивилівській загальноосвітній школі №2. У 1997 році вступив у Кременецький обласний комунальний педагогічний коледж ім. Т. Г. Шевченка за напрямом підготовки – педагогічна освіта на спеціальність Трудове навчання, де й навчався до червня 2002 року. Після закінчення навчання був призваний до лав Збройних Сил України на строкову військову службу. Служив у 80-ій десантно-штурмовій бригаді м. Львів.

Одружився у 2003 році, жив і працював у м. Кременеці, а в 2005 році отримав пропозицію приєднатися на контрактній основі до складу миротворчої місії для участі в стабілізаційних силах в Іраку, де й служив до

грудня 2005 року.

Звільнившись зі служби по закінченню контракту деякий час займався підприємницькою діяльністю. Разом із дружиною Аллою виховували двох дітей: донечку Діану, 2004 року народження, та сина Владислава, 2012 року народження. Був хорошим сім'янином, люблячим чоловіком і турботливим батьком для обох своїх дітей, хорошим сином і братом, а для своїх друзів – надійним товаришем. Любив жартувати, тому був завжди веселий і позитивний.

2014 року влаштувався на роботу у ДП «Кременецький лісгосп», де працював водієм. 2015 року був мобілізований і брав участь в антитерористичній операції. За час служби зарекомендував себе лише з позитивної сторони.

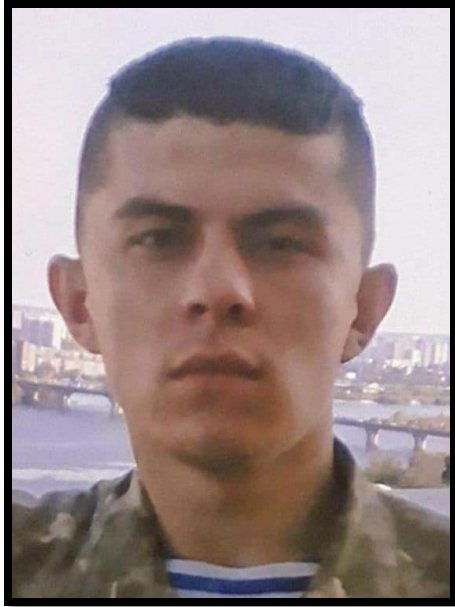
З тексту службової характеристики: «За час проходження служби в 2 аеромобільно-десантній роті 81 бригади зарекомендував себе з позитивної сторони. Грамотний, працьовитий військовослужбовець. Добре вивчає військову справу, виконує свої службові обов'язки, виявляє повагу до командирів, шанує честь і гідність товаришів по службі, дотримується правил військової ввічливості та поведінки. Здатний критично оцінювати свою діяльність. Виконує поставлені завдання якісно, при цьому проявляє розумну ініціативу...»

З початком повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України з 25.02.2024 року одним із перших став на захист територіальної цілісності нашої держави. Мав твердий характер, загострене почуття справедливості та чітку життєву позицію, був незламним воїном, оборонцем. До останнього подиху боровся, захищаючи незалежність своєї країни та волю рідного народу.

24.05.2022 року загинув на світанку під час ворожого артилерійського обстрілу поблизу с. Ниркове Луганської області.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі старший солдат Мордас Володимир Васильович Указом Президента України від 01.07.2022 № 462/2022 нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

БОБКО Олег Петрович **(22.08.1995–30.12.2022)**

Олег народився в селі Стіжок, зростав у с. Кути (на Кременеччині), де навчався в початковій школі, а з 5 класу – в Шумській одинадцятирічці, згодом – у Кременецькій обласній гуманітарно-педагогічній академії імені Тараса Шевченка. Він формувався як сильна духом людина, патріот України. Ще студентом брав участь у молодіжних протестах під час Революції гідності.

Коли почалося московське вторгнення в 2014 році, він покинув навчання та добровольцем пішов на фронт захищати Україну. З перших днів повномасштабної війни приєднався до 110-ї окремої механізованої бригади імені генерала-хорунжого Марка Безручка, був молодшим сержантом.

Загинув 30 грудня 2022 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Веселе Донецької області.

Олег Бобко за період служби в ЗСУ проявив себе як відважний захисник, патріот і був відзначений нагородами:

- почесною відзнакою «За участь в антитерористичній операції»;
- почесною відзнакою «Учасник бойових дій»;
- почесною відзнакою «Ветеран війни»;
- медаллю «Захиснику Вітчизни» від Президента України;
- почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «Сталевий хрест»;
- почесною відзнакою командира військової частини А4007 «За оборону Авдіївки» (посмертно);
- відзнакою «Почесний громадянин Шумської міської територіальної громади» (посмертно).

КОБЛЮК Олександр Миколайович **(01.04.2001–13.04.2023)**

У 2018 році закінчив Вербську загальноосвітню школу I-III ступенів Дубенської районної ради Рівненської області та вступив до Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка на спеціальність Середня освіта (Історія).

Після проходження строкової військової служби з 2021 року Олександр продовжив служити за контрактом у лавах Збройних Сил України. За словами рідних і друзів, він був добрим, відповідальним, справедливим і сумлінним хлопцем, який завжди прагнув досягти високих результатів у навчанні та в житті загалом. Він мріяв про мир у своїй країні та був готовим захищати її до останнього подиху. Сашко став прикладом для нас у боротьбі за мир і стабільність в Україні. Він був стрільцем-помічником гранатометника роти охорони військової частини А4240.

Загинув 13 квітня 2023 р.

Ціна, яку молоді люди платять на війні, є надто високою.

В Олександра Коблюка залишилися батьки, бабусі та дідусі, а також брат і сестра.

МАРКОВЦІЙ Олександр Михайлович **(03.08.2001–28.09.2023)**

Народився в багатодітній сім'ї, був найстаршим дбайливим сином та онуком, хорошим другом та односельцем. Олександр навчався у дев'ятирічній школі села Угорськ, по закінченні якої вступив до Фахового коледжу КОГПА, а згодом – до Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Тараса Шевченка за спеціальністю Трудове навчання, яку закінчив у 2001 році. В студентські роки був членом молодіжної організації «Сокіл». З перших днів війни з росією активно допомагав в облаштуванні сховища, був задіяний в роботі на блокпостах та у патрулюванні, займався волонтерською діяльністю. Хоча за віком та статусом призовник Олександр мобілізації не підлягав, проте хотів зробити свій внесок у перемогу більшим, ніж допомога в тилу.

Із березня 2023 року пішов служити добровольцем у штурмову бригаду Національної поліції «Лють». Загинув 28 вересня 2023 р. у віці 22 роки під час виконання бойового завдання у селі Курдюпівка Бахмутського району Донецької області в результаті мінометного обстрілу, пропустивши у сховок своїх товаришів, хоча мав змогу забігти туди першим.

Похований у рідному селі Угорськ, посмертно нагороджений Хрестом Хоробрих.

В Олександра залишилися батьки, сестра, брат, бабуся і дідусь.

СОКОЛОВСЬКИЙ Олексій Володимирович (20.03.1991–09.07.2022)

Народився Олексій 20 березня 1991 року в місті Рівне.

У 1997 році став першокласником Кременецької загальноосвітньої школи-інтернату I-III ступенів. Упродовж навчання в початковій школі зарекомендував себе здібним і старанним учнем. Інтелектуально розвинений, начитаний, Олексій із задоволенням виконував усі завдання. Був веселим, товариським, активним, доброзичливим. Початкову школу закінчив на «відмінно» і «добре».

«Я пам'ятаю той день, коли Олексій з великим букетом жоржин вперше переступив поріг класу. Найбільше мене вразили його очі... Водночас сором'язливі, але дуже глибокі, відверті й чесні. Це саме ті очі, дивлячись в які, розумієш, що вдячний Богу й долі за правильно обрану професію. Олексійко був дуже доброю дитиною. Він обожнював тварин, особливо котиків. Міг дуже багато часу про них розповідати. Але попри таку маленьку слабкість мав суто чоловіче хобі – футбол. Ним він почав займатися ще до початку навчання у школі. Мріяв стати зіркою футболу, як багато хлопчаків. Віддавав цьому виду спорту багато сил і часу. А ще Олексія від інших учнів відрізняла така риса характеру, як справедливість. Дуже не любив нечесних вчинків та підлості. Він був надзвичайно світлою дитиною.» (Зі спогадів першої вчительки Токар С. І.)

2001 року Олексій перейшов до основної школи, в якій провчився до закінчення 8 класу, з 2005 – навчався в Шепетівській спортивній школі, де посилено займався футболом. Але після закінчення 9-го класу повернувся в стіни рідної школи. 2008 року закінчив Кременецьку загальноосвітню школу-інтернат I-III ступенів.

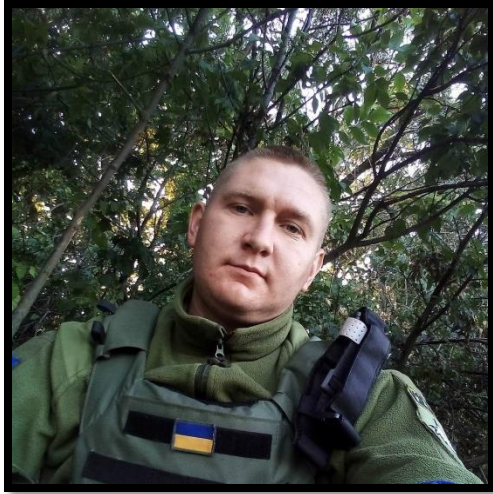

Став студентом факультету фізичного виховання Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Тараса Шевченка. Навчаючись, продовжував грати у футбол в команді «Кременець-Академія». Після завершення навчання захищав честь ФК «Арсенал» села Білокриниця.

Патріотичний дух, закладений у дитинстві, керував усіма його вчинками упродовж життя. Коли 24 лютого кожна українська людина почула жахливу новину – росія перейшла останню межу і розпочала криваву повномасштабну війну проти України, Олексій вирішив захищати батьківський дім, свою рідну землю. 8 Березня він сказав батькам: «Все буде добре!» та залишив рідну оселю.

Трагічно загинув 9 липня 2022 року внаслідок ракетного удару в районі населеного пункту Часів Яр, що на Донеччині. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) за особисту мужність і самовідданість, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі.

БОРОВЕЦЬ Роман Святославович

(15.02.1994–14.10.2023)

Роман Боровець народився у селі Великі Межирічі на Кореччині. Навчався в місцевій школі, згодом здобував фах психолога (соціальна робота) у КОГПА, проте працювати за спеціальністю не захотів.

Роман поховав 20-ти річну дружину з синочком, тож вирішив, що захищати інших тепер – це його обов'язок і покликання. Вже 6 березня 2022 року добровольцем пішов до війська, а саме в 68-у окрему єгерську бригаду. Молодий сержант Р. Боровець за доброту та м'який характер отримав позивний «Добриня», став командиром взводу. З самого початку своєї служби брав участь у найгарячіших точках бойових дій: обороні н. п. Павлівки Донецької обл., у боях за Вугледар Донецької обл. В кінці липня 2023 року був переведений на Куп'янський напрям, де також брав активну участь у бойових діях. Завжди мав авторитет і повагу серед побратимів. Був вірним товаришем і сміливим бійцем. Virізнявся відданістю та вірністю справі, якою займався. Мав сильний дух і незламну волю, віддав своє життя за мир в Україні, став Героєм.

Загинув 14 жовтня 2023 року від мінно-вибухової травми, виконуючи бойове завдання в районі населеного пункту Райгородок Сватівського району Луганської області.

ХОРОЩАК Сергій Михайлович **(01.09.1981–13.02.2023)**

Сергій Хорощак народився 1 вересня 1981 року селі Підвисоке Бережанського району. Там закінчив дев'ять класів школи, після чого в 1996 році вступив до Кременецького педагогічного коледжу. Закінчив його на відмінно. 2001 року продовжив навчання в Тернопільському педагогічному університеті імені Володимира Гнатюка. Після закінчення пішов працювати в своє село вчителем трудового навчання і паралельно працював у столярному цеху міста Тернополя. Через деякий час відкрив власну справу, виготовляв меблі та вироби з дерева. На війну пішов з рідним братом Олегом. На фронті – від початку повномасштабного російського вторгнення в Україну – стрілець 3-го відділення стрілецького взводу 83-го окремого батальйону територіальної оборони 105-ї окремої бригади територіальної оборони. 13 лютого, виконуючи бойове завдання із забезпечення оборони, відсічі та стримання збройної агресії в населеному пункті Масютівка Харківської області, загинув. Він віддав найдорожче, що в нього було, – своє життя – за свободу та незламність України.

Похований 17 лютого 2023 року на Алеї Героїв Микулинецького цвинтаря м. Тернополя.

Залишилися дружина та два сини.

Сергій отримав звання «Почесний громадянин міста Тернополя» (посмертно) за вагомий особистий внесок у становленні української державності та особисту мужність і героїзм, виявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України.

БАЙ Сергій Вікторович **(16.07.2004–27.10.2023)**

Сергій народився в селі Старий Тараж Кременецького району Тернопільської області. 2019 року закінчив Почаївську загальноосвітню школу I-III ступенів Почаївської міської ради та вступив до Фахового коледжу Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка на спеціальність Середня освіта (Фізична культура).

З початком ворожого вторгнення на рідну українську землю Сергій став військовим, солдатом, зовнішнім пілотом (оператором) безпілотних літальних апаратів батальйону спеціального призначення.

Загинув 27 жовтня 2023 року під час виконання бойового завдання в Северодонецьку на Луганщині. Україна втратила свого справжнього Героя – воїна Бая Сергія Вікторовича, який загинув, виконуючи бойове завдання, захищаючи незалежність України та можливість жити, працювати під мирним небом.

САВЧУК Андрій Богданович (25.10.1980–23.11.2023)

Народився Андрій у Кременці. Дитячий садок, школа... Після уроків – музична школа, клас баяна, сольфеджіо, академконцерти, конкурси... Без цього – ніяк: батьки Андрія – професійні педагоги-музиканти. Коло інтересів хлопця розширюється: Андрій – футболіст, на його вулиці – спільно створена команда, своя форма, тренування, змагання.

Після здобуття базової середньої освіти у Кременецькій ЗОШ I-III ст. №5 він стає студентом Кременецького педагогічного коледжу ім. Тараса Шевченка спеціальності Середня освіта (Англійська мова).

2001 року, після закінчення коледжу, Андрій Савчук розпочинає свою педагогічну діяльність у Кременецькій ЗОШ I-III ст. №3. Молодий, енергійний, життєрадісний і творчий учитель Андрій Богданович одразу стає улюбленцем дітей. Паралельно з роботою в школі він навчається в Рівненському педагогічному інституті, де здобуває вищу фахову освіту.

Творчій натурі молодого вчителя-філолога тісно в рамках тільки школи. Тому після уроків він – діджей Андрюша в розважальному клубі «Омета», згодом – ведучий різноманітних урочистих заходів міста і тамада на сімейних святах. Окрема сторінка творчої біографії Андрія – участь у народному аматорському обрядово-фольклорному колективі Кременецького районного будинку культури. Багато років концертної діяльності, смішні закулісні історії, пригоди на гастролях – те, про що, посміхаючись, згадують артисти й сьогодні.

У вересні 2014 року Андрій Савчук взяв участь у традиційних обласних учительських туристичних змаганнях у складі команди Кременецького району, ініційованих Тернопільською

обласною організацією профспілки працівників освіти. Відтоді Андрій Богданович – керівник гуртка зі спортивного туризму в Кременецькій ЗОШ I-III ст. №3 та в Кременецькому РЦДТ. Паралельно з навчанням тренерства здобуває ще одну фахову освіту та стає вчителем географії, адже вважає, що будь-яку справу потрібно робити максимально професійно. Символічною стала перемога Савчука Андрія Богдановича в обласному конкурсі керівників туристичних гуртків, що відбувся 23 лютого 2022 року в Тернополі, за день до початку війни.

Андрій був справжнім батьком. Відповідальним, у міру вимогливим, турботливим, уважним. Був поруч навіть на відстані. Підтримував, радив, любив безумовно. «Найкращий у світі татко!!!» – так кажуть наші діти, яких ця клята війна назавжди позбавила радості почути від тебе завжди таке щире: «Синку, я тебе люблю!», «Синочку, я вірю в тебе!» – так написала в соціальній мережі Олена Савчук про стосунки Андрія-батька з синами.

Андрій був у числі тих, хто в перші дні повномасштабного вторгнення став у чергу до військкомату.

Бригада «Холодний Яр», Бахмут...

Виснажливі навчання на полігоні, втома, стійкість...

Постійно на зв'язку з рідними. Вони плакали від страху, а він жартував...

Пішов на завдання. Група не вийшла на зв'язок...

Статус зниклого безвісти. Сповідання про загибель.

Кліщівка стала його останньою вершиною...

За виявлену мужність та героїзм під час виконання військового обов'язку в боротьбі за незалежність України та її територіальну цілісність солдат, стрілець-помічник гранатометника третього механізованого відділення 2 механізованого взводу 2 механізованої роти 1 механізованого батальйону в/ч А1302 Савчук Андрій Богданович представлений до нагородження орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ОСТАПЧУК Сергій Сергійович **(17.12.1983–13.01.2023)**

Народився в м. Кременці у багатодітній сім'ї. У 1980 році розпочав навчання у Почаївській середній школі, після закінчення якої вступив до Кременецького педагогічного училища, відділення «Праця і креслення», яке успішно закінчив 1992 року. Багато часу проводив зі своєю хрещеною мамою Онисею Олександрівною, яка взяла свого похресника й племінника під свою опіку. У тому ж 1992 році Сергій розпочав свою трудову діяльність у Млинівецькій неповній середній школі. У 1998 році працював у Новококорівській середній школі та за сумісництвом у Кременецькому педколеджі імені Тараса Шевченка (викладач суспільних дисциплін). У 1996 році розпочав навчання в Київському державному національному університеті ім. Драгоманова (за спеціальністю «Історія»). З 28 серпня 1999 року й до останніх днів працював учителем історії у НВК «Сапанівська ЗОШ І-ІІІ ступенів – ДНЗ» та за сумісництвом у Дунаївській ЗОШ І-ІІІ ступенів імені Героя України Олександра Капіноса.

Брав участь у Помаранчевій революції (листопад 2004 – січень 2005 рр.).

Упродовж усього життя грав у футбол. Повністю віддавався своїй справі вчити дітей. Був гравцем футбольних команд ФК «Ветеран» (м. Кременець), ФК «Піраміда» (м. Кременець), ФК «Білочка» (м. Кременець), ФК «Газпласт» (м. Кременець), ФК «Газовик» (м. Кременець), ФК «Буревісник» (м. Кременець), ФК «Колос» (с. Гаї), ФК «Дунаїв», ФК «Світанок» (м. Почаїв).

З перших днів війни став на захист рідної землі: спочатку в теробороні Кременця, а згодом – у 85-ому окремому батальйоні на Сході.

Загинув під час виконання бойового завдання в Запорізькій області.

НЕЧАЙ Володимир Олегович (25.03.1984–04.06.2022)

Народився у невеликому містечку Ланівці Кременецького району Тернопільської області.

Зростав і виховувався в інтелігентній сім'ї з двома братами. З раннього дитинства захоплювався природничими науками, тому після закінчення місцевої школи став студентом Кременецького гуманітарно-педагогічного інституту ім. Тараса Шевченка, де вивчав біологію й екологію.

Одразу після закінчення інституту одружився, став батьком двох дітей і найкращим прикладом для наслідування.

Безмежно любив село Жуківці, в якому провів усе своє дитинство. Тому облаштував там для своєї сім'ї будинок, був хорошим господарем і вмілим майстром.

Володимир був різносторонньо обізнаним, начитаним, міг підтримати розмову на будь-яку тему. Мав власну бібліотеку, цікавився історією, релігією, мав велику ентомологічну колекцію з різних материків світу. Захоплювався полюванням і риболовлюю.

Багато років працював за межами України, але любив Батьківщину і був справжнім патріотом. Попри всі вмовляння сім'ї вступив до лав ЗСУ задовго до повномасштабного вторгнення.

Виявивши стійкість і мужність у бою за Україну разом з побратимами 80-ї окремої десантно-штурмової бригади, вірний військовій присязі загинув на Донеччині.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» третього ступеня (посмертно).

ДРОБОЦЬКИЙ Олег Ігорович **(29.10.1996–06.03.2023)**

Олег (позивний «Художник») – український художник, фотограф, волонтер, військовослужбовець.

Олег Дробоцький народився 29 жовтня 1996 року в селі Вербовець, нині Лановецької громади Кременецького району Тернопільської області.

Освіту здобув на відділенні образотворчого мистецтва педагогічного коледжу Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка та у Львівській національній академії мистецтв, яку закінчив 2019 року.

Із 2017 року Олег – активний учасник виставок та благодійних проєктів.

Ще в час навчання у Львівській академії мистецтв він працював над проєктами на тему російсько-української війни на Сході, один із яких присвячено обороні Донецького аеропорту 2014 року – «Донецьк. Аеропорт». Волонтерив і здійснював фотозйомки в зоні бойових дій. Проєкт створений за мотивами фотографій Сергія Лойка та матеріалами, зібраними оборонцями аеропорту. Ця виставка експонувалася в багатьох містах України (Львів, Івано-Франківськ, Луцьк, Рівне, Житомир, Дубно, Бердичів, Київ, Чернігів).

Олег брав участь у благодійній виставці «Для бійців від митців» (Ужгород, Львів, Київ, Дніпро), був учасником виставки «Ukrania Militarica».

15 січня 2019 – в м. Ланівцях у рамках проєкту «Мистецтво поза музеями» відбулося відкриття виставки «Донецьк. Аеропорт», в рамках якої також були представлені документальні матеріали, передані Сергієм Гончаруком, учасником оборони Донецького аеропорту.

Влітку 2022 року з картиною зруйнованого мосту в східній частині України, над якою працював 2 роки, брав участь в організованому волонтерами обласного осередку «Правого сектору» на базі Тернопільського обласного краєзнавчого музею благодійному аукціоні з лотами від українських

художників, волонтерів та бійців. Зібрані гроші були передані на спорядження для бійців Добровольчого Українського Корпусу Тернопільщини.

В Олега відбулися виставки власних робіт, правда, вже помертвено:

- «Залізо. Крик. Земля» (Ланівці, 2023);
- «Два світи» (Тернопіль, 2023);
- «Донецький аеропорт» (Тернопіль, 2024).

Закінчивши академію мистецтв, 2019 року підписав контракт на службу в ЗСУ. Був старшим солдатом, стрільцем-санітаром.

Загинув 6 березня 2023 року внаслідок ворожого артилерійського обстрілу поблизу населеного пункту Оріхово-Василівка на Донеччині, неподалік Бахмута.

Героя поховали 10 березня 2023 року в рідному селі. В нього залишилися батьки, брат, кохана дівчина.

МАЙБОРОДА Олександр Володимирович (04.10.1984–25.06.2023)

Олександр народився в м. Кременці 04 жовтня 1984 року. З 2000 року навчався у Кременецькому педагогічному коледжі, а згодом – у місцевому педінституті за спеціальністю Трудове навчання.

Одногрупники та викладачі, друзі, знайомі з особливою теплотою згадують про Олександра. Він запам'ятався всім вихованим, щирим, спокійним, виваженим, завжди уважним, допитливим і надзвичайно відповідальним.

6 липня 2022 року був призваний до лав Збройних Сил України. Служив у 55-у окремому стрілецькому батальйоні, інженерно-саперному взводі. 12 січня його батальйон було направлено в зону бойових дій у

Донецьку область. Загинув під час виконання бойового завдання поблизу села Роздолівка 25 червня 2023 року.

ДЕРЕМЕШКО Роман Євгенович **(23.04.2000–29.01.2024)**

Народився в селі Яструбове Тернопільського району Тернопільської області. Після закінчення школи вступив до Бродівського педагогічного коледжу імені Маркіяна Шашкевича. По закінченні коледжу навчався в Кременецькій обласній гуманітарно-педагогічній академії імені Тараса Шевченка за спеціальністю Середня освіта (Фізична культура). До війни працював учителем фізкультури в Яструбівській гімназії Тернопільського району, любив життя, дітей, дбав про те, щоб вони росли здоровими, фізично розвиненими з позитивними людськими якостями.

Загинув 29 січня 2024 року під час виконання бойового завдання в зоні бойових дій.

ГАЙЧЕНЯ Олексій Миколайович **(29.07.1987–19.02.2024)**

Народився 27 червня в селі Білокриниця Кременецького району Тернопільської області.

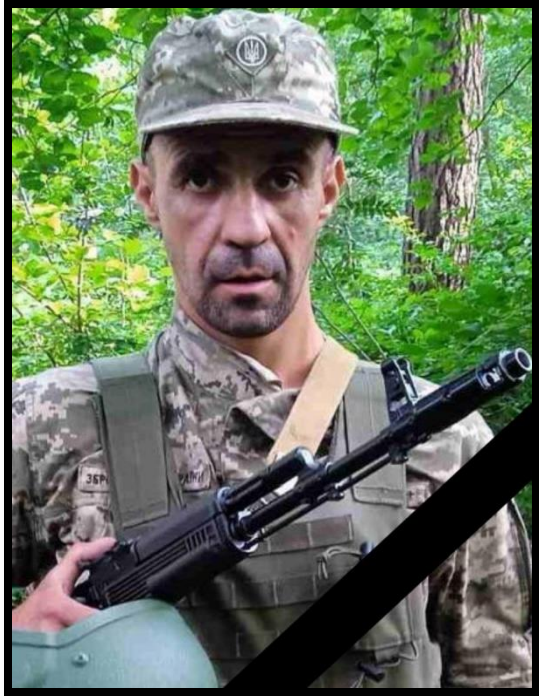
Здобув повну середню освіту в Білокриницькій ЗОШ I-III ступенів.

У 2011 році закінчив Кременецьку обласну гуманітарно-педагогічну академію ім. Тараса Шевченка, де навчався на спеціальності Середня освіта (Фізична культура). Після закінчення академії проходив військову службу на контрактній основі. Після закінчення контракту працював на різних роботах за кордоном.

19.12.2022 року був мобілізований та направлений у військову частину А 4123. В період з 19.12.2022 по 16.01.2024 рр. – займав посаду кулеметника першого окремого штурмового батальйону імені Героя України Дмитра Коцюбайла «Да Вінчі». Після важкого поранення, отриманого під час бойових завдань, був переведений для подальшого проходження військової служби у військову частину А2755 на посаду водолаза сапера.

Помер після важкого поранення. Був одружений.

КОБЕРНИК Володимир Олегович **(05.09.1981–31.01.2024)**

Володимир Коберник народився 1981 року у селі Човгузів Теофіпольської громади.

Навчався у Човгузівській ЗОШ I-II ступенів. У 1997 році вступив до Кременецького обласного комунального педагогічного коледжу ім. Тараса Шевченка за напрямком підготовки – педагогічна освіта на спеціальність Трудове навчання, який закінчив у 2002 році.

Деякий час працював учителем у своїй рідні школі.

Володимира було мобілізовано на військову службу в ЗСУ літом 2023 року – захищати Україну, мирний сон дітей та спокійне життя і працю українців. На початку 2024 року в Теофіпольську громаду прийшла гірка і болісна звістка: 31 січня мужньо виконавши свій обов'язок, під час обстрілу з боку збройних сил російської федерації в районі західніше населеного пункту

Андріївка Донецької області загинув кулеметник 2 мотопіхотного відділення 1 мотопіхотного взводу 1 мотопіхотної роти військової частини А 1939 – солдат Володимир Коберник.

Залишились мати, сестра, дружина і троє дітей.

ПАМ'ЯТІ
ПОЛЕГЛИХ ВИПУСКНИКІВ
Кременецької обласної
гуманітарно-педагогічної
академії ім. Тараса Шевченка, які
героїчно загинули, захищаючи
суверенітет та незалежність України
(з 24.02.2022р.)

**Автори ідеї та виконавці К.Г.Єрусалимець, В.А.Голуб,
М.В.Сиротюк, В.І.Шпак, І.О.Волянюк**

Кременець, 2024р.

